

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**HORATII TVRSELLINI || ROMANI || E SOCIETATE IESV ||
LAVRETANAE HISTORIAE || LIBRI QVINQVE. ||**

Torsellini, Orazio

Romae, 1597

Cap. 16. Parietes S. Domui pro fulcimento adiecti recedunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64112)

tibus delictorum omnium indulgentiam largiens. Itaque ipso anno post Christum natum M. CCC. qui primus Iubilæi celebritate insignis fuit, noui Pontificalis beneficij fama in omnes orbis Christiani regiones perlata incredibilem omnium gentium, totiusque occidentis exciuit sedibus suis molem. Quippe tanti vndique cunctarum nationum concursus ad Urbem facti aduenarum, vt multitudinem Vrbs quamuis ampla vix caperet. Nullus pene dies abibat, quin Vrbs ducenta peregrinorum millia hospitio exciperet, præter innumerabilem multitudinem, quæ erat in via. Horum igitur plurimi præsertim, quibus Recinetum minimè deuium erat, miraculorum fama exciti ad Aedem Lauretanam utique diuerterunt, testes ac nuntij suis quisque popularibus futuri eorum, quæ de tam inusitato, inauditoque miraculo, non tam aliorum sermonibus accepissent, quam suis ipsimet oculis hausissent.

Parietes sanctæ Domui pro fulcimento adiecti recedunt: his tamen amplæ porticus applicantur. Cap. XVI.

INter hæc Recinetenses tantis populorum concursibus accensi sacrosanctum sacellum impensius colere, tutarique institerunt. Videbant parietes, & tenues, & perantiquos tot iam sæcula stare sine vilo penitus fundamento. Ingens ergo eos incessit cura veritos, ne paulatim temporum iniuria, procumbentibus parietibus, augustissima orbis terræ sedes Virginis pessum iret, rueretque. Itaque optimum factu rati, ad eam specie ruinosam (quo ad humana arte atque industria valerent) vndique communire, iactis quantum res ferebat, fundamentis, lateritio eam pariete circumdant. Fama est haud dubijs vulgata auctoribus, nullo modo potuisse nouam substructionem cum sacris parietibus cohærere. diceres sacram Domum diuina
vi sub-

*Hier. Ang.
Bapt. Mant.*

*Tradit. Lan.
Bapt. Mant.*

vi subnixam aspernari humanam opem. Quin etiam procedente tempore, noui illi parietes veteribus pro fulcimentis adiecti paulatim recesserunt adeo, ut inter utrosque parietes, quoties opus foret, puer cum accensa face discurreret, quo disiunctorum parietum fidem explorantibus faceret. Nec vetus est eius rei memoria. Viuebant paucis abhinc annis viri probi, piique complures, qui discurrentem inter parietes puerum saepius se vidisse narrauerunt Raphaeli Rieræ homini spectatæ virtutis, ac fidei (cuius supra fecimus mentionem, & deinceps facturi sumus) unde ipse cognoui. Huic eidem Rieræ Rainerius Nerucius Architectus egregius, ædificationi Lauretanæ præpositus pro familiaritate commemorauit, se Clementis VII. Pont. Max. iussu, demoliendis lateritijs illis parietibus præfuisse, cum marmoream crustam, quæ hodie cum omnium admiratione visitur, substituere moliretur: ac tunc admirandum reperisse parietes illos contra omnem Architecturæ rationem, à sacro cubiculo dimotos, neque tam vetustate, quam arcano quodam consilio ruinosos: ut factis appareret, Dei parentem ad sustentandam suam domum excludere hominum industriam voluisse, quò diuina vis insignior foret, si tectum longe antiquissimum sine fundamentis, vlloue humano auxilio per tot sæcula staret. Fama etiam tenet, antiquissimam Christi crucifixi imaginem simul cum domo aduectam, multiplici per eadem tempora miraculo insignem extitisse. Nam cum eam efferi, & in sacello ad id exornato, ut maiore honore coleretur, reponi Recinetensibus, & Episcopo placuisset; translata subinde in sacram remigrasse Domum, & in suam sedem recepisse se. Itaque illos, ne nequicquam sepe tentata, irrito demum incepto destitisse. Exin alio Recinetensium curæ versæ. Nondum excipiendæ aduenarum multitudini satis, siue tectorum, siue tuguriorum erat. Nec iam supererat in sacra æde locus votiuis simulacris, donisque. Itaque ne peregrini, quorum plerique tectis exclusi, qua-

Tradit. Lan.

Christi crucifixi effigies in S. Aedem remigrat.

si, quasi in statione pernoctabant, sub dio esse cogerentur: neque votiua dona iniurijs temporum exposita interirent: circa facellum satis amplas porticus extruunt, vel aduenarum, vel donorum receptacula. Ara quoque facello extrinsecus adstructa: vt aduenæ facelli angustijs exclusi operantem inibi sacris sacerdotem prospectare possent. His adiecta ferunt testæ, vbi sacerdotes, custodes, ministri sacrosanctæ cellæ habitarent. In parietibus por-

Hier. Ang.

Cælestia lumina natalem B. Virginis diem celebriorem in natali eius domo faciunt. Cap. XVII.

INterim mira dictu, visuque res diuinitus oblata mortalibus ostendit, quo potissimum tempore cordi foret Deiparæ Virgini, natalem domum suam eximio cultu celebrari. Paulus erat quidam homo solitarius, abstinentiæ & sanctimoniæ miraculo venerabilis: cui à sylua vbi, inde vsque à primo sacre Domus in Italiam aduentu habitabat, cognomen fuit. Is igitur post sanctæ Domus à sylua migrationem, sibi quoque migrandum ratus, in proximo nemore, opportuno loco struxerat casam: vnde sacrosancta Aedes, & conspiceretur facile, & adiretur. Eâ quippe veteri instituto adibat quotidie adoraturus Deum cum eius matre, *in loco vbi steterant pedes eius*. Paulus ergo intra tugurium, in sacrosancti facelli, velut in B. Mariæ conspectu, precibus cælestiumque rerum meditationi demore insistens, notauit sapius, cælestem flammam longe, lateque diffusam, instar ingentis cometæ, quæ B. Virginis cellæ incumberet. Rem ac tempus intentius obseruans comperit, V. Idus Septembris, hoc est ipso natali B. Virginis die, quotannis quarta ferme vigilia, plurimum la-

Bapt. Mant.
Hier. Ang.

Paulus à Sylua.

Flamma cælestis S. Domui incubat.

olqi

F bi de